

moeten ledigen. Zijn heengaan uit dit leven is, naar luid der historie, zóó geweest, dat niemand het er bij heeft kunnen uithouden. Zoo was zijn uitgang uit den tijd. Hoe zal dan zijn ingang geweest zijn in de eeuwigheid, zijn vallen in de handen van den levenden God, waar hij hier door al zijn daden zijn eigen hel reeds had gestookt?

O, dat lot van dien gruwelijken Herodes (zoo zult ge zeggen) is vanzelfsprekend. Maar, zeg ons liever wat van die arme kinderen. Nietwaar, het is nog niet zoo lang geleden, dat daar in Bethlehem's velden weerklonk het „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen,” terwijl er *nu* gehoord wordt, ja, om zoo te zeggen, een direct gevolg daarvan is, het bang geklaag der bloedende ouderharten, gewond in het teederste, waarin een ouderhart te treffen is. Inderdaad, de tegenstelling is wél aangrijpend. Toch moeten wij gelooven, dat het „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen”, alleen maar werkelijkheid kon worden, ook door dit hartverscheurende gebeuren heen, anders zou God, Die altijd God blijft, het niet noodig geoordeeld hebben. En, wat nu die kinderen aangaat: zeker, hun dood is een slachting geweest, waarin wij ons feitelijk niet kunnen verdiepen, zoo schrikkelijk was ze. Maar, andrerzijds: wat een genade, hun bewezen, dat ze hebben *mogen* sterven, om den Heiland der wereld in het leven te behouden! Zij zijn de eersten, die voor den Christus zijn gestorven, de eerstelingen der martelaren dus. En, geen prijs ter wereld kan te duur zijn, om het leven van den Zaligmaker te redden, dus ook, ja, hun jonge levens niet. En, wat een teedere gedachte, dat deze kinderen de dekking zijn geweest van het vluchtend Kind Jezus, dat kinderen voor het Kribbekind het eerst geleden hebben, gestorven zijn. Ja, kunt ge niet, mèt ons, veel gevoelen voor de door velen-geuite veronderstelling, dat er een band bestaan moet tusschen Jezus en deze kinderen? De oude Christelijke Kerk vierde op den 28sten December het feest der onschuldige kinderen, omdat ze stierven in hun onschuld, als Bethlehemiëtische kinderen der belofte, door den haat tegen Christus, en tot dekking van de vlucht van het kind Jezus en Zijn verberging in Egypte. Prudentius zong zijn hymne ter eere der onschuldigen „Salvete flores

martyrium" en Augustinus zei van hen: „Zalige kinderen, nog niet verzocht, nog niet in den strijd getogen en nu reeds gekroond." Dan zien wij in die kinderen de eerstelingen van Christus' gemeente, en dan zal ook hun lijden zijn geheiligd door het Zijne. Men heeft diezelfde gedachte ook wel zoo uitgedrukt: „Zij stierven voor Hem, om voor Hem te leven; Hij leeft voor hen, om voor hen te sterven."

Maar, dan hebben die kleine kinderen ook geen slechte ruil gedaan, dan waren ze geheven zoo uit de pijn in de zaligheid: voor veel bewaard, al vroeg in Gods zonneshof overgeplant. Zij, eeuwige vreugdekinderen geworden, opdat het Smartenkind Zijn loop zou loopen en straks ten einde brengen aan het jammerlijke kruis, in de vreeselijkste pijnen, toch ook om hunnentwil. Wie het alles zóó beschouwen mag, hoort, boven het gejammer en geweeklaag in Bethlehem uit, den zang der gezaligden ruischen, met als grondakkoord het „Eere zij God in de hoogste hemelen", een zang, waarin ook de stemmen der vermoorde kinderen zijn opgenomen, van wier oogjes ook alle tranen door het moederlijk gebaar der Vaderliefde zijn afgewischt en die bij Hemel-zang en -snarenspeel hun leed vergeten, zalig in de aanbidding van den grooten God, voor eeuwig veilig bij Hem geborgen.

Zóó zingt ook de Calvinistische predikant-dichter Jacobus Revius er van in zijn prachtige sonnetten: „Kinder-Moort" en „Salige Doot der Kinderen", die wij hier laten volgen.

KINDER-MOORT.

Doe ¹⁾ den gecroonden wolf ²⁾ de schaepkens nieu-geboren ³⁾
Met zijnen wreeden muyl te Bethlehem verslont,
Een clagelijck geschrey ⁴⁾ steech vander aerden gront
En quam ten hemel in voor Gods gerechte ⁵⁾ oren.

Een vliegende geswerm ⁶⁾ der engelen vercoren ⁷⁾
Omvinck den cleynen hoop geplettert ⁸⁾ en doorwont,
En nam de witte siel van haren ⁹⁾ roden mont
Die stellend' onbesmet Gods aengesicht te voren. ¹⁰⁾

¹⁾ Toen; ²⁾ Herodes (zie Matth. 2 vs. 16); ³⁾ pasgeboren; ⁴⁾ zie Matth. 2 vs. 18; ⁵⁾ rechtvaardige; ⁶⁾ geswerm = menigte; ⁷⁾ heilige, gelukzalige; ⁸⁾ verpletterd; ⁹⁾ hun; ¹⁰⁾ voor Gods aangezicht.